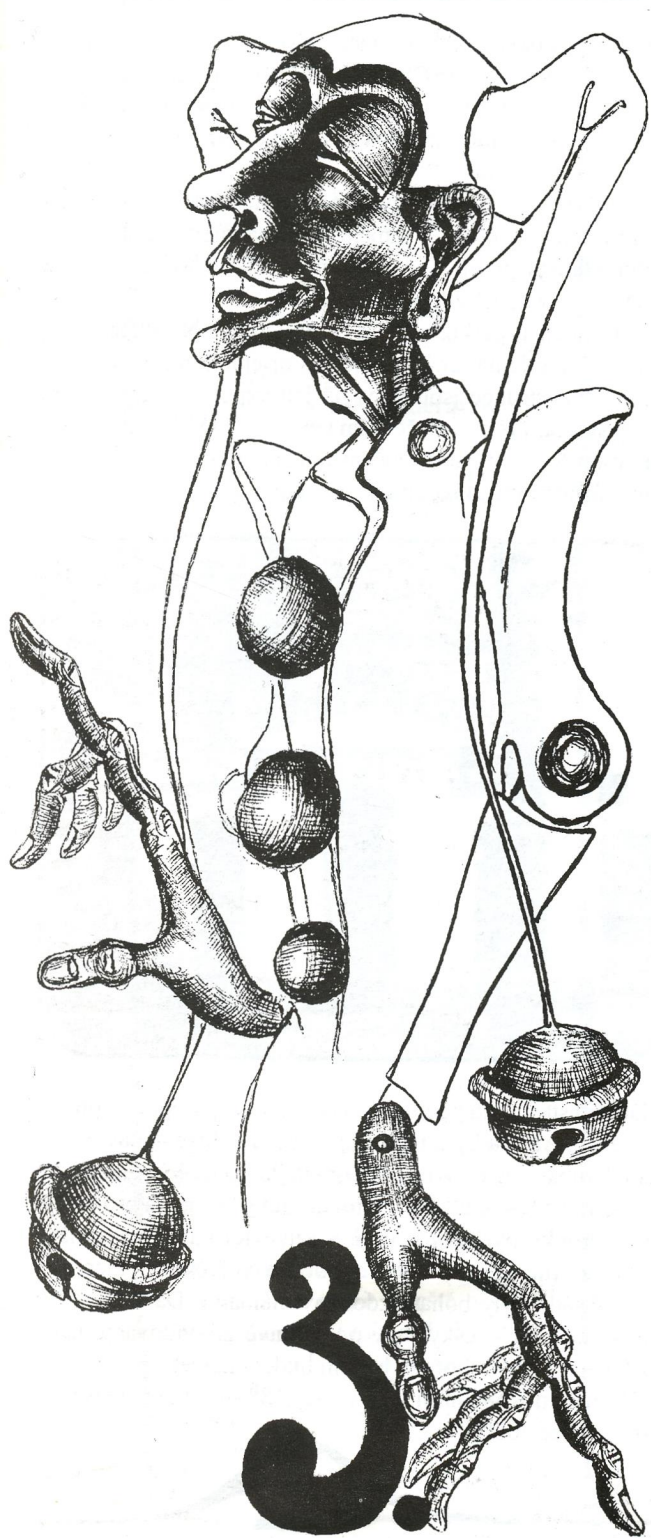
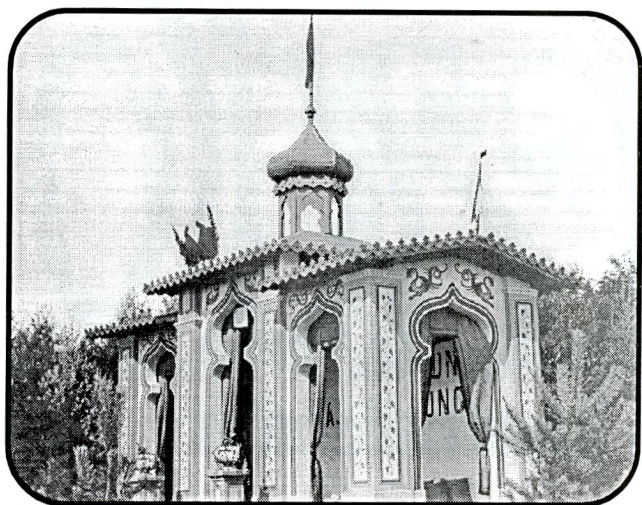

Paďo

49. Loutkářská chudim

Střípky z parku

Přijměte pozvání k procházce městským parkem, který se nalézá v blízkosti centra Chrudimě. Příjemné posezení na lavičkách i procházka mezi stromy velikány, kolem jezírka až k restauraci Na sklepích nedává tušit jaké významné události tento park pamatuje.

Jen některé pozůstatky zvláštní architektury jsou toho němými svědky a doklady. V samém středu parku se nalézá zvláštní architektura připomínající zahradní besídku s lavicemi po obvodě a dekorativně zdobenou stříškou.

V horní části parku, vpravo od restaurace Na sklepích, je malá zděná bíle natřená stavbička s orientálními prvky. Obě zvláštní konstrukce jsou dnes již jen vzpomínkou na První průmyslovou výstavu na českém venkově r. 1881 v Chrudimi. Na výstavě garantované Občanskou záložnou se prezentovaly převážně průmyslové firmy z Chrudimského kraje.

Dnešní stavbička pavilonu s lavičkami je již upravenou kopií besídky, která byla také vystavena a nabízena návštěvníkům. Druhá zděná stavba pavilonku, jak soudobý popis uvádí "v maurickém slohu s barvitými oblouky" sloužila pro vystavení výrobků pyritových dolů v Lukavici knížete Františka Josefa z Auerspergu. Byla ozdobena věžičkou s lucernou a její fasády byly bohatě zdobeny malbami. Další výstavní pavilony a přístřešky byly po výstavě zlikvidovány, nebo dosloužily a byly zbořeny během budoucích let.

Obrázky dokumentují stav v roce 1881 při konání výstavy a stav v roce 2000.

chrudimská beseda informuje

Šotek, tentokrát internetový, nám rádně řádl. Čili správně - seminární diskuse, které si jistě nikdo nenechá ujít, budou **každý den od 14:00 hodin v kavárně DKP.**

Na vrátnicích jednotlivých ubytovacích zařízení bude vyvěšena hodina, do kdy je nutné 6. července vyklidit pokoj. V šatnách divadla je zajištěno hlídání bagáže od 8:00 do 16:00.

V 15:45 vyjíždí od Divadla Karla Pippicha autobus směr vlakové nádraží v Pardubicích, se zastávkou v 16:00 u parku.

Připomínáme, že ubytování v noci z 6. na 7. července zajišťují pouze hotely, rezervace u paní Dany Bohuňkové (0602 – 880 962).

Soubory, které by si chtěly dnes nebo zítra zahrát v mateřských školkách, necht' se obrátí na paní Danu Bohuňkovou (viz výše).

Zájemci o účinkování na Loutkářské pouti, houfně se hlase u paní Dany Bohuňkové (viz výše).

Všem, kteří využijí možnosti objednávky vstupenek a nevyzvednou si je ani nezaplatí, vřele děkují ti, kteří se na představení nedostanou a doporučují pečlivé studium Gutha-Jarkovského.

Nezapomeňte dnes přijít od 22:30 do muzea na Loutkářský bál (samozřejmě v gala!).

Pro romantickou vycházku doporučujeme zámek ve Slatiňanech, stojí to za to.

Děkujeme vinárně „U sudu“, která věnovala každému účinkujícímu souboru konzumační lístek v hodnotě 100,- Kč.

Fireage

Šéfredaktor: Jaroslav Šilas Stuchlík

Redakce: Markéta Miláčková, Radek Elhota, Jindřich Kalvach, Petr Christov

Výtvarník: David Szalay

Vydává Chrudimská Beseda ve spolupráci s ARTAMou Praha

program

dnes:

Divadlo Karla Pippicha

17:00 a 20:00 „Jedna špruše za druhou“ LD Spojáček

Malá Scéna Divadla Karla Pippicha

10:00 „Oskarky“ a „Rychlé šípy“ LS BIFULE HK

14:00, 16:00 a 18:00 „Začarovaný les“ MRÁZ PO ZÁDECH
Praha a „Tobiáš“ DaLS OB Blučina

Kino „Svět“

10:00 „Velice americká pohádka“ DdDd ZUŠ Děčín
a „Starý příběh jaroměřský“ LS BOŽI Jaroměř

16:00 a 18:00 „Zrcadlení“ Jülie Dramatická školička Svitavy
a „Johanes Doktor Faust“ Padluke Smržovka Desná

Letní scéna

18:45 BIG BAND F. A. Macha

Vestibul muzea

22:30 Loutkářský bál

Velký sál muzea

21:30 „Exit - Hamletovská fantazie“

zítra:

Divadlo Karla Pippicha

17:00 a 20:00 „Šlapací království“ OPAL Opava
a „Putování za Sněhurkou“ Dramatická školička Svitavy

Malá scéna Divadla Karla Pippicha

10:00 „Tobiáš“ DaLS OB Blučina

a „Začarovaný les“ Mráz po zádech Praha

14:00, 16:00 a 18:00 „Gogo&CHRU CHRU“
GOGO&CHRU CHRU Svitavy

21:30 S.Kuschmitz uvádí manžele Řehořkovy

Kino „Svět“

10:00 „Pletené pohádky“ ČMUKAŘI Turnov

16:00 a 18:00 „Uforin a Dišperanda“ LD Starost Prostějov

Letní scéna

18:45 Poupata – country skupina

Starý příběh Jaroměřský

Krásná vdavek chtivá Sidonie, stará služka a mocnosti pekelné dávají příslib čehosi starodávného a kramářského. Samotný příběh je rozvětven postavami a významy, které občas zamlžují pochopení situace. Služebná Anna, postava od které je možno očekávat ukořistění nápadníka Sidonie. Dábel přicházející vždy pozdě a Kašpárek, který nás provází celým dějem. Nespornou kvalitou představení je jeho textová část. Výtvarné pojetí loutek a scény se lehce třští, jako by ji realizovali dva či snad více výtvarníků. Písničky v představení evokují náladu táborových ohňů. Jako nešťastné bych označil postávání právě nehrajících herců za scénou, ti svou přítomností znervózňují diváka a strhávají pozornost. Hezké momenty představení v podobě čerta a jeho ohánky, či popíjení čaje je tím, co těší a funguje. Vyřešení jisté monotónnosti projevu, opakování stejných pohybů a rytmu mluveného slova, by inscenaci pomohlo a i tak zdařilé představení by mohlo získat další příjemný rozměr.

Pavel Rejman

Velice americká pohádka

Bedna, vařečka a Alice. Tak by se dal v rychlosti popsat úvod představení děčínského souboru. Alice, hrdinka s ohavným zvykem (kousání nehtů) a nechutí naučit se cokoli od své hodné matky, otec vše řešící fyzickým trestem. Alice utíká z domova. Její setkání se skřetem v chaloupce se jí stává osudným. Skřet se drží, drží a drží. Pro mě je sice otázkou proč, ale respektuji to. Skřet svým výtvarným pojetím vybočuje z rámce představení, očekávám tedy jeho zásadní roli a význam, což jak ukáže čas, je marné nebo přehnané. Dobrota a laskavost v jeho hlase mate po zbytek inscenace. Co naplat - kdo dnes rozezná padoucha od Mirka Dušína? Pokusy Alice o útěk a originální způsob vyhledávací metody skřeta baví a nutí fandit

skřetovi - protože „nehet jak dehet“ to ano. Vůbec ukázněnost hereckého projevu souboru ve všech aspektech byla tím, co inscenaci slušelo. Alice se nakonec naučí snad všechny domácí práce. Stane se vzorem všem hospodyním - jasně a nezvratně. Jen ten důvod - proč - stále chybí. I způsob posledního útěku Alice (rukavice a lepidlo) není dost dobře uvěřitelný (čekal jsem selhání vyhledávací metody).

Pohádka končí, Alice umí plést, vařit, podojit krávu, vybrat popel a to je dobře. To je totiž happy end.

Pavel Rejman

ZACHRAŇTE VOJÍNA KUŘÁTKO TATRMANI BECHYNĚ

Motto: „Máte poslední možnost odejít. Nikdo neodejde? Dobře.“

Všichni zůstali sedět. Kdo by vstal, označil by sám sebe za vorvaně. Svobodně jsme si zvolili, že se budeme účastnit tohoto nebezpečného představení, kde na nás milé vzpomínky z dětství dopadají jako hašlerkové bomby.

„Zachraňte vojína Kuřátko“ je mnohem víc než výborná parodie. Mohl bych se domnívat, že stojí na temných základech existencialismu, z kterých vyrůstají hříby absurdity. Mohl bych se intelektuálně prosmát ke konci představení. Kuřátko zasáhne a všechny tyto kategorie zbourá, stejně jako celou dekoraci na jevišti. Ironizuje, aniž by se zasmálo. Bourá Svět i Nebe, odmítá spasení a zůstává „sám se svým vítězstvím“.

Velmi těžké myšlenky k nám zde přicházejí velmi lehce, až k smíchu nás lechtají, ovšem zanechávají hluboké rány. Ironický charakter představení a přesně zvolená stopáž nás zastaví na hranici možného sdělení a nudy. Žádná didaktika, žádné moralizování. Koláž absurdního a nejzásadnějšího podaná koncentrovaně v příběhu ztraceného kuřete, který je nám tak blízký jako příběh válečného filmu, dokud si neuvědomíme, že sledujeme pohádku a rychle se sami sobě nevysmějeme, abychom náhodou nebyli sentimentál-

ní. Zažil jsem velmi silné a složité představení, aniž bych si to v tu chvíli uvědomoval. Kuřátko je hrdina naší doby.

Martin Černý

Rychlé šípy + Oskarky LS Bifule Hradec Králové

Viděl jsem, řečeno sportovní terminologií, představení dvou rozdílných poločasů. Ten první plný svěží hry, kdy balón chodil pěkně od nohy a hráči předváděli dokonalý tah na bránu (Rychlé šípy) a druhý, kdy se hra jaksi vlekla a dění na hřišti bylo svázáno obrannou taktikou (Oskarky).

Teď trochu podrobněji k poločasu prvnímu. V Rychlých šípech bylo všechno, co tam být mělo: papírové koule, památná Šmejkalova ohrada, atmosféra skautské klubovny, dokonce i Manitou se přes repráčky sladce usmíval a já se bavil. Rychlé šípy jsou snadný cíl pro pobavení malých i velkých (viz Besídky divadla Sklep), ale nemám pocit, že by je někdo zneužíval.

Četl jsem, když se Jestřáb odebral na věčnost, vzpomínku Tomáše Vorla, který si k němu došel pro povolení použít Rychlých šípů pro sklepácké potřeby a on se ho jenom zeptal: „Ve kterém příběhu se Štětináč ptá – Živýho?“ Vorel prý bez rozmyšlení vypálil: „No přece Jak Rychlé šípy dolovaly ze skály trilobita.“ Na to konto Jestřáb souhlasil, protože kdo si tohle pamatuje, má Rychlé šípy opravdu rád. A takový pocit jsem měl z Chlupaté nožky a jeho kamarádů. Navíc představení mělo obrovský spád, hrálo se svěže, citované texty byly v souladu s předlohou a Igráček tešař, Igráček lapiduch, Igráček zedník, Igráček policista a Igráček komíník utvořili onu památnou partu hodných hochů i grázlíků z druhé strany. A v závěru naznačený konec celibátu „rychlošípáckejch vejťahů“ byl jenom logickým vyústěním touhy nás všech vidět vzory vši chlapecké ctnosti jako normální chlápky. U Oskarek jsem měl pocit, že se tyto dvě látky ze stejné-

ho pera vzájemně nijak neobohacují, spíš naopak. Po dokonale vytvořené atmosféře druhé strany se mě při tomto představení atmosféra staré dobré Anglie plné kamenných rodinných sídel, mlhy, čaje, dokonalých sluhů plnicích přání svých pánů ještě dříve, než je vysloví, nedotkla ani náhodou. Speciálně u Strassidla Cantervillského mi chyběla základní dramatická situace a to střet staré Anglie a nové doby plné pokroku, kterou do kamenných zdí vnáší rodina amerického diplomata. Myslím, že za to do jisté míry může uměle vytvořené rodinné pouto s lordem Arthurem. Mezi oběma rodinnými světy nebyl skoro žádný rozdíl a národně-osvobozenec boj chudáka Cantervilla ztratil sílu. Představení se trochu vleklo zřídka pokropené živou vodou loutkových gagů proměn hršíšného lorda.

Prostě Oskarky mě nedostaly, ale Rychlošipáci moc a moc.

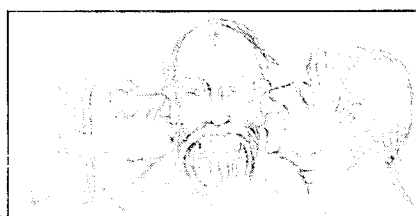
Marek Zákostelecký

V neděli v Malém sále DKP

Blanka a Karel Šefimovi zpovídali loutkáře, výtvarníka a režiséra Ludka Richtera. Byl to příjemně strávený večer, neboť se na pódiu sešli tři nesmírně příjemní a sympatičtí lidé. Vzpomínalo se na staré časy a staré známé, mluvilo se o divadle a pilo se víno (pouze na pódiu). V hledišti panovala výborná atmosféra, protože Luděk Richter svými vtipnými odpověďmi nenechal bránice diváků v klidu. Tento večer se Blance i Karlovi velmi vydařil. Blanko, Karle, to chce pusu!

Che

Lehtori

VOJÍN KUŘÁTKO

Jelikož znám Pepu Brůčka již nějaký ten pátek, očekával jsem randu podobného ražení. Musím s uspokojením konstatovat, že jsem nebyl zklamán. Vše, co v úvodu sliboval, a ještě o mnoho více, bylo splněno. Ještě jsem neviděl válečné běsnění na loutkovém divadle. Bezvadně vymyšlené a většinou i vypočítané fóry a fóry. Poslední večere měnící se v generální štáb, útoky armád, zoufalá matka hledající dítě i atomový hřib. Vše už jsem zcela určitě viděl v nějakém filmu nebo někde jinde, ale tady to bylo dáno do jiných souvislostí a vyvolávalo to smích. A přesto - válka je fuj! Žijme v míru, abychom si z ní mohli dělat jen tu randu.

Jarda Ipsen

Velice americká pohádka

Děčinský DdDd pod velice citlivým vedením Jany Štrbové mě prostě okouzli. Ale začnu odjinud. Mám moc ráda překlady Pavla Šruta. My jsme z jeho anglických, skotských, irských a velšských pohádek byli tak uneseni, že jsme museli udělat představení Lárk ičičok. Jeho způsob zacházení se slovy mě úplně stejně okouzli i v Dlouháně Tomovi a prcku Tomovi. Jenže mi ty americké pohádky přišly jako těžko realizovatelné. Když jsem se dočetla, že je Jana dělá s dětmi, byla jsem víc než zvědavá. To, jak byla uchopena předloha a jakými prostředky je sdělován příběh, je ohromně působivé. Děti v civilním oblečení a s velice kultivovaným civilním projevem (žádné přehrávání, žádné zuřivé herectví) – prostě na první pohled prima partička – nám společně vypráví příběh o cestě nesnesitelné Alice k snesitelné. Výborně se to potkalo i s věkem dětí. Jsou přesně tam, kde nuda a rutina všedního dne pře-

růstá v rebelii, o které my velcí říkáme – drzost, frackovitost, pubertáctví. Ale jsou už taky tam, kde se dokáží na sebe dívat sebekriticky a taky dělat si ze sebe randu, ale taky cítit a soucítit. A to tyhle děti dokázaly velice česky a čistě. Moc se mi také líbilo, jak svými těly dokázaly zahrát od postele přes hrnec až po kamna, jak dokázaly animovat skřeta a jak po celou dobu byly přítomny tomu, co se na jevišti právě dělo. Nesmím zapomenout na temporytmus, který byl velice přesný a také na výbornou jevištní řeč a krásný zpěv. Představení zkrátka vyšlapovalo a mně udělalo ohromnou radost.

Dáda Weissová

Rychlé šipy a Oskarky

Obě dvě věci od doby, kdy jsem je viděla naposledy (Hradecká přehlídka) se někam posunuly. Bohužel, podle mě, ne tím dobrým směrem. Samozřejmě, že jsem se smála, ale jinak.

Rychlé šipy v Hradci Králové okouzily naivitou, s jakou byly předávány. Trojice skautů držela své rozpaky a komentáře přesně na té správné uždě, která poté umožňovala vyznění absurdity celku. A smáli jsme se, jako blázni jsme se smáli, ale laskavě, protože vše zůstalo čisté a přesně tak barevné jako obálky na Foglarovkách. Dnes však herci, zřejmě povzbuzení reakcí diváků do toho šlápli tak, že se význam totálně posunul. Nevím proč, ale najednou se mi to zdálo nelaskavé. Nu, můžu se mylit.

Oskarkám se taky něco přihodilo. Já si myslím, že je to tím, že mi téměř zmizel vztah mezi oběma sloužícími a pak se mi zdálo, že tam bylo něco přidáno v loutkovém partu. Ale to si nejsem jistá. Každopádně se mi to zdálo dlouhé a bez tempa. Špatně jsem rozuměla a tentokrát mi přišlo i to hrani s loutkami trochu ledabylé. Přitom spojení obou příběhů je výborné a nenásilné a nápad řešení scény se mi taky moc líbí. Nějak na to nemohu přijít.

Dáda Weissová

Neděle očima Mirka Slavíka.

Neděle pro mě začala před třetí hodinou v noci, kdy jsem se probudil a v našem pokoji byla neznámá nahá ženská, evidentně ne právě v nejlepší kondici. Můj spolubydlící Radim se s ní chvíli tahal o brejle, aby se vzápětí odpotácela v jeho botách a já znovu usnul s pocitem, že jsem snad něco prošvihl, nebo neudělal tak, jak se ode mne čekalo.

Dopoledne s panem Paraplíčkem v semináři „F“ uběhlo jako voda. Snad by ubíhalo ještě líp, nebýt takových drobností, jako že vás kdosi vyžene z vaší seminární místnosti a vy jste nuceni se uchýlit do jiné, kde se ale nedá pracovat ani u stolu, protože se tam prostě lidi neslyší. A tak se zase bude-me stěhovat a tak...

A tak... A tak po semináři zase s tou šíleně těžkou taškou, plnou knížek, zpátky na „Transportu“, protože zítra budeme asi jinde a přitom něco k jídlu a od dvou je diskuse o představeních, kde se v jednu chvíli všichni snaží opavské přesvědčit, že to tak vlastně nemysleli, a pokud mysleli, tak s láskou (jak dobře to znám z obou stran z vlastní zkušenosti ...).

Divadlo tentokrát začalo v kině. „Velice americkou pohádku“ znám už z Dětské scény (národní přehlídka dětského divadla, letos v Trutnově), kde se s ní porota vypořádala rázně a řízně, jako ostatně se vším, co se blížilo k divadlu víc, než bylo některým lektorům milo. Od Dětské scény soubor na té věci zase trochu zapracoval a tak přesto, že tam zůstává několik asi dneska už těžko řešitelných problémů, je fakt, že takových inscenací by mělo být v dětském divadle mnohem, mnohem víc. „Starý příběh jaroměřský“ pro

mne osobně je dalším krokem správným směrem, který jeho tvůrci udělali. Znam ten soubor řadu let a jeho inscenace mi připadají pořád lepší a lepší. Ještě k jaroměřským - měl jsem možnost zažít jejich vystoupení na domácí scéně. Nikdy předtím, ani potom, jsem se nesetkal s tím, aby se celé město obléklo do večerních šatů a šlo na premiéru místního ochotnického spolku. Tehdy na mě dýchly doby, které jsou dávno, dávno pryč.

„Rychlé šípy“ souboru BIFULE mě nepotěšily. Snad by bylo slušné, abych se před dnešními svobodnými mladými intelektuály styděl, ale já měl jako malej kluk foglarovky hodně rád a patřím k těm, kteří se s Jaroslavem Foglarem osobně znali a dodnes se nestydím za to, že jsem byl skaut. No ale co, ať se vám to líbí, nebo ne, je to nepochybně významná součást historie české literatury pro děti. A že to po šedesáti letech vypadá pateticky a snad i komicky? Jsou mnohem mladší díla, na která si nikdo nevzpomene ani po deseti letech. A snad na závěr - kdysi si podobnou legraci ze „šípáků“ dělali „sklepáci“. Foglar byl tenkrát u toho a náramně dobře se bavil. Ta legrace byla totiž laskavá a plná pochopení...

Podobný problém jsem měl i s druhým kouskem BIFULE - „Oskarkami“. Wilde byl takový, jaká byla doba, ve které psal - a přesto jeho Strašidlo Cartervillské patří k nejpůsobnějším povídkám svého druhu. Aniž bych chtěl souboru upírat právo svobodně nakládat se zdroji inspirace, přiznám se, že nepatřím k lidem, kterým takový přístup ke světové klasice konvenuje.

Brůčkovo „Kuřátko“ jsem viděl poprvé, ač jsem Jihočechem. Z celého kousku je patrné, jak moc se Pepa chtěl vypořádat s tím balastem, který na nás teče ze všech ohlušovačů a oblbovačů, která jsme si kolem sebe nastavěli. To se mu, myslím, povedlo, i přesto, že ta snaha po sdělení tématu poněkud převálcovala formu, jakou nám to bylo traktováno. Ale stejně - Pepo,

díky, bylo to katastrofické jako vždy...

No a na samý závěr neděle už snad jen na povídání o panu Paraplíčkovi - Richterovi a spát.

Co jestli dneska přijde zase ta nahá ženská a bude v lepší formě než včera...?

Mirek Slavík

Velice americká pohádka

Šestice děvčat a chlapců předvedla jevištní adaptaci povídky ze známé knihy P.Šruta. Příběh lenivé holčičky odpovídal věkové kategorii mladých herců. Překvapivě dobře se autorům podařilo uvést do českých reálií pro americké pohádky typickou postavu skřeta. Výtvarně je jeho loutka krásně ztvárněná.

Inscenátoři využili nepříliš složitých divadelních prostředků - zmíněnou loutku skřeta, dřevěnou bednu a schopnostem mladých divadelníků odpovídající herecké techniky. To jim však nebránilo nápaditě předvést domácnost líné holčičky, skřeti brloh nebo několik útěků hlavní hrdinky zpátky domů. Vysvobození zakleté holčičky, tedy šťastný konec pojednaný formou happy endu, nepostrádá překvapivost a humor vsudypřítomný ostatně v celé inscenaci.

Nespornou hodnotou představení je živá muzika. Nejenom hezky a dobře zpívaná, ale navíc vymyšlená tak, že vtípně posouvá děj příběhu. Skřetova píseň o „černém nehtu“ má hitové aspirace.

Představení diváka uchvacuje přirozeností herců a skvělou atmosférou. Tvůrci si zaslouží ocenění nejenom za inscenaci, ale také za příkladnou práci s mladým hercem.

jst.

představujeme

Zachraňte vojína Kuřátko Tatrmáni Sudoměřice u Bechyně

Tedy J.Brůček osobně v roli autora, režiséra, scénografa a - zatím i jediného herce sehrál inscenaci Zachraňte vojína Kuřátko. Inspirován Spielbergovým filmem Zachraňte vojína Ryana a Hrubínovým Kuřátkem a obilím sprádká příběh o Vojínu Kuřeti, který se ztratil(o) ve válečném obilí a zatímco jeho starostliví nadřížení dělají vše (včetně atomového bombardování), aby ho zachránili, on sám mezitím zachrání a vrátí šílené matce ztracené nemluvně. Jedno z nejkatastrofičtějších divadel JB se odehrává na zhroucením stále hrozícím paravánu (jediná chvíle, kdy se zhroutit vzpěčuje, je na konci, kde tak učinit má) a s pomocí několika marionet, obrazu Poslední večeře Páně nad jevištěm a baterie rachejtlí a práskaček...

(úvod hodnocení L.Richtera)

Autorem, režisérem a scénografem představení je J. Brůček. V představení účinkují tři herci a marionety. Představení má věkovou adresu od deseti let výše.

Josef Brůček je bezesporu pozoruhodnou osobností loutkářské scény. Vždy přicházel s neotřelými, provokujícími a někdy přímo revolučními nápady. Je pro něj charakteristické, že se často vydává na cestu objevování nových možností loutkového divadla. A dodejme, že je přitom stejně úspěšný, jako jsou jeho inscenace úspěšné divácky. Osobně je pak spojen s kulturním děním v Bechyni, a tak ho můžete znát i jako nadšeného pořadatele rozličných divadelních akcí.

Johannes Doktor Faust PADLUKE ZŠ Smržovka

O Martinu Šulcovi z Desné (ZŠ Smržovka u Jablonce nad Nisou) určitě ještě uslyšíme. Jeho jméno bude dobré si zapamatovat. Loutkářsko-činoherní one-man show na texty o Johannesu Doktoru Faustovi, které si sám vybral z úpravy Kamila Bednáře (byla uvedena ve školní čítance), zazářilo přesvědčivým, racionálně i citově zvládnutým sdělením - tento třináctiletý mužský ví, co chce, ví jak na to, jaké prostředky nastavit, jak nás dostat. Baví ho to, baví ho dělat si z nás diváků šprtouchlata - zcela v duchu bavičů a hráčů, které těší vystupovat.

(S.Gregar)

Johannes Doktor Faust podle Kamila Bednáře, to bylo moc pěkné, kompaktně působící malé představení, velmi zvláštní okolnostmi vzniku. Text si vybral, scénu vyrobil, loutky s pomocí otce vyřezal a způsob inscenování vymyslel třináctiletý chlapec Martin Šulc z Desné. K tomuto dílku ho bezesporu dovedl jeho přirozený herecký talent, který se ve Faustovi projevil, včetně pěkné, plastické mluvy a smyslu pro rytmus. Martin projevil i cit pro předmět a loutku a dobře odhadl, co v této hře loutka může. A kde on sám může aktualizovat prostředky, kterými hru vytváří. Velmi příjemné bylo pozorovat, že tyto prostředky nepřejímá, že patří k vidění loutkového divadla jeho třináctiletými očima. Lektorský sbor měl pouze dílčí připomínky.

(B.Šefrnová)

Text upravil Martin Šulc volně podle Kamila Bednáře. Režie a výprava Loutkářská společnost PADLUKE.

Jedna špruše za druhou LD Spojáček Liberec

Oceněna byla zejména loutkoherecká práce - jak v pohybu, tak i v mluvě. Za zmínku bezpochyby stojí výkon živého vypravěče. Nicméně vtipnému autorskému textu by více odpovídalo odlehčení ve všech složkách divadla. Zbytečně precizně vymalovaná scéna, přehrávané loutky s lesklými očky a vůbec celé zpracování bylo na text, ve kterém se dohromady nic zásadního neřeší, moc těžké.

(I.Dřízhalová)

Cena poroty:

Za čistou hru s loutkou

Autorem je Karel Čavojský, režii má Rudolf Kraus. Hrají čtyři muži a ženy, používají marionety. Věková adresa diváka od čtyřech do ? let.

Spojáček Liberec je divadelně známá značka. V oblasti severních Čech má tento soubor dlouhodobě dominantní postavení. Soubor se může pochlubit mnoha oceněními. Jeho inscenace se hlásí k tradičnějšímu pojetí loutkového divadla, často používají marionety. Převážná část tvorby je zaměřena na dětského diváka.

49.

O Blance Kolínové jsme psali v rubrice představující lektory letošních seminářů. Při čtení jejího curricula vitae člověka napadá, zda se všechno, co Blanka dělá, dá stihnout za jediný lidský život. Možná vás to překvapí, ale Blanka je skutečný člověk z masa a kostí a dokonce nemá ani svatozář.

Já jsem se s tebou setkala na dramaterapeutickém workshopu Mika Reismanna, ale podobné workshopy přece vedeš i ty sama. Co tě vede k tomu, chodit na workshopy jiných lidí?

Jednak mám pocit, že člověk se učí do smrti a taky je v tom kolegiální zájem o to, jak to dělají ty druhý. Někdy tam najdu i inspiraci, ale tenhle seminář mě spíš dovedl k tomu, že ne všechno cizí je zlatý. Tenhle směr se u nás považuje za naprostý novum přivezený z Ameriky, ale ono to tu už dělá několik lidí, včetně mě.

Jak dlouho dramaterapii děláš?

Těžko říct. Já dělám strašně dlouho výchovnou dramaturgiu a poměrně dlouho se věnuju terapii a zjistila jsem už kdysi dávno, že ta výchovná dramatika v sobě nese ohromnej terapeutickéj náboj. Jde vlastně o to, jak se k tomu staví ten lektor. Je jenom na něm, nakolik ta práce je terapeutická. Záleží na tom, nakolik je ten člověk otevřený, nakolik se dokáže vcítit do problému těch dětí... Takže ve své podstatě dělám dramaterapii od samýho počátku, protože tyhle dva obory prolínám.

Co je podle Tebe pro terapeuta, vedou-

pro lidi, kteří by chtěli být kompetentními dramaterapeuty?

Dramatická výchova (přes všechny výhrady, které mám k tomu, jak je tento obor na DAMU vyučován), herectví, nebo loutkoherectví a v podstatě jakýkoliv několikaletý terapeutický výcvik, plus základy psychologie. Výchovná dramatika dokáže zásobit člověka nepřebýrným množstvím her, přístupů k dramatu a psychotherapeutický výcvik zase dokáže dovést až na dno možností vlastní duše (někdy outlé dušičky). Teprve když tohle člověk prožije pod náhledem nějaké terapeutické teorie, tak si to dokáže sám v sobě utřídit a dokáže všech těch her využít i s terapeutickým potenciálem, který mají v sobě.

Dočetla jsem se o Tobě, že pracovala jako klinikaun, v Albánii s kosovskými utečenci... To jsou věci, které si dokážu představit spíš ve filmu, než v reálném životě. Jak Tě to napadlo?

Díky tomu, že mě lidi z terapeutických kruhů znají jako divadelníka a divadelníci jako terapeuta, tak se ke mně dostávají hraniční případy. Takže když se na katedře psychologie objevili študáci z DAMU, že pojedou do Albánie dělat divadlo a chtěli supervizora, tak jedinej člověk, kterej je napadl, jsem byla já. A k tomu klinikaunování zase naopak přes loutkoherectví, přes jednoho maníka, kterej

ciho skupiny, dělá klauna a dostal tuhle nabídku lektora... důležitější – vzdělání nebo empatie?

Obojí. Prošla jsem si obdobím, kdy jsem si říkala, že nejpodstatnější je prožitek. Dodneska si myslím, že je strašně důležitý pro veškerý pedagogický zaměření vedoucích, vychovatelů... Včetně vedoucích divadelních kroužků. Zázitek je směrdatěj, ale na to je potřeba postavit ještě nějakou teoretickou základnu, o kterou by se ten člověk mohl opřít a srovnat si svoje prožitky do nějaký struktury.

Nevím o tom, že by v Čechách existoval studijní obor dramaterapie. Kombinaci jakých škol bys doporučila

dělat klauna a dostal tuhle nabídku lektora... taky přes Mírku Vydrovou.

Dělat klauna, to vyžaduje hrozně moc technických dovedností, ale i určitou myšlenkovou základnu.

Spíš bezmyšlenkovitou základnu, protože to klaunství je otázkou momentální improvizace a schopností otevřít se veškerým nesmyslům, který mužou člověka napadnout. V tom klinikaunování jde většinou i o slovní improvizaci. My jsme byli na odděleních, kde jsou těžce nemocný děti, který kolikrát nemůžou ani z lužka, takže to klaunování se odehrávalo na úrovni žonglování a dost často právě žonglování se slovy. Pády a kotrmelce jsme dělali zcela výjimečně, třeba při představení pro celý oddělení. Jinak jsme chodili po jednotlivých pokojích a dělali představeníčka pro každého jednotlivě.

Je tohle klinikaunování u nás obvyklé?

Vůbec ne. To byl první, zkouškový projekt tohoto typu u nás a bohužel skončil se sponzorským zajištěním. I klauni musí z něčeho žít. My jsme tam docházeli i potom, i když s daleko menší frekvencí. Pro ty děti to má obrovský smysl.

Je na dětech vidět, jestli jim to pomáhá?

Je. Dokonce jsme měli velký ohlasy od rodičů, který na těchhle odděleních s dětmi bydlivají. Takže je smutný, že jen kvůli penězům to nemá šanci pokračovat. Kdybyste věděli o nějakým sponzorovi...

Tahle práce, ale vůbec jakákoliv terapeutická práce, vyžaduje obrovský náhled. Dá se to naučit?

Dá. Ale ne nabílovat, spíš skrze zážitkovou formu dlouholetýho výcviku (všechny terapeutický výcviky trvají minimálně tři až pět let), skrze sebereflexi, tím, že člověk je pozorný sám k sobě i k druhým... Není to záležitost na čtrnáct dní. Vedení terapeutických workshopů je podobný i vedení workshopů ve výchovný dramatičce, v divadle, seminářů jaký jsou i tady... Podle mě se to liší jen zaměřením.

Je pro Tebe důležitější dramaterapie nebo divadlo?

Já to střídám. Vyhovuje mi to. Jsem takovej kmitající člověk, nerada zůstávám jenom u jednoho.

Jakou pohádkovou postavou bys chtěla být?

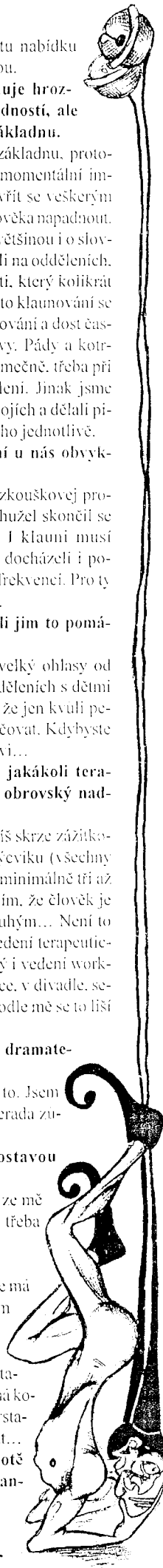
A kruciš! Ale když už to ze mě tak spontánně vypadlo, tak třeba Křemílkem.

Proč?

Já nevím, možná proto, že má dlouhou čepici. Na jednom terapeutickém workshopu jsem ale zjistila, že si z dětství nejvíce pamatuju takovej příběh o opicích. Nemá konce, je to jen proces. Ráno vstanou, prožijou den a jdou spát...

A tak to taky má v životě být. Díky za rozhovor, Blanko.

MIM

František Písek

od dubna 1997 osmdesátník

Zahlédnete-li v průběhu loutkářské Chrudimi vzrůstem drobného, vždy svátečně oděného staršího muže nepřehlédnutelné tváře, opírajícího se o francouzskou či obyčejnou hůl, vězte, že potkáváte jednoho z posledních bardů staré amatérské loutkářské gardy. Nejen že pamatuje snad všechny chrudimské ročníky, ale v nejednom z nich vedl svůj soubor (nejprve MEZ Vývoj - později Jitřenku Brno) tu k obdivovaným, tu k rozporně hodnoceným výkonům. Vždycky tvořil s až tvrdohlavou, avšak cílevědomou neústupností a např. jeho sršaté diskuse s porotami se staly legendou.

Není smyslem těchto řádků vypočítávat počet účastí, úspěchů či nezdarů. Však pro dokumentaci „dlouhověčnosti“ tvorby Františka Písky uvedme, že už na 2. LCH v roce 1952 zahrál MEZ Vývoj „Nejkrásnější holubičku“ Antonína Hirsche, že posledním velkým úspěchem bylo s Jitřenkou „Posvícení v Hudlicích“ v roce 1982, poslední účastí „Sněhurka a sedm trpaslíků“ v roce 1996.

Sborník „10 let loutkářských Chrudimí“ uvádí, že už v roce 1953 „...nad ostatní vynikl brněnský soubor MEZ Vývoj, který dosahoval úrovně téměř profesionální.“ Každý jistě přiznáme této citaci různou míru nadsázky - však je v ní zakleto zřejmě nejtajnější směřování Františka Písky: vést repertoárové divadlo s pravidelnou produkcí pro dětského diváka s dramaturgií a režijní koncepcí „širokého iluzivního plátna“ - a snad svým způsobem ve svém prostředí suplovat loutkové divadlo profesionální.

O ambicích a sebevědomí budovaných programově v souborech Františka Písky (dětských, mládežnických i dospěláckých) slouží jako zcela náhodný doklad z nedávných dnů část rozhovoru s televizním moderátorem Honzou Musilem uveřejněná v denním tisku. Volně cituji, že v dětství působil v loutkovém divadle (víme, že v brněnské Jitřence), ve kterém „proháněli a leckdy i dávali na frak i profesionálům“.

Posledním zcela konkrétním dokladem tohoto názoru je skutečnost, že od podzimu 1993 plných pět let pracovala Jitřenka s Františkem Pískem jako uměleckým šéfem jako divadlo s profesionálním provozem.

Mirko Matoušek

PŘEDTUCHA

Kolikrát se mi to už stalo... Člověk o něčem přemýšlí a zanedlouho se to doopravdy stane. Někdy jde jenom o málo frekventované slovíčko, které vyplyne na mysl a za pár setin vteřiny jej lze uslyšet třeba v rádiu, někdy se jedná o obraz, výjev, jenž se doopravdy uskuteční. Takovým „nepochopitelným“ zážitkům říkáme náhoda, ale když se jedná o naprostou absurdní přímou souvislost dějů, potom spíše předtucha nebo vidění.

Díky skutečnosti, že Rádio není moje jediná redakční činnost (vydávám v Turnově měsíčník Turnovský kapesní kalendář - jinak také Kapesník), dostaly se mi nedávno do rukou velmi cenné materiály. Týkají se tajemné čarodějné „faustovské“ knihy z konce 16. století, tzv. **Smržovského žaltáře**. Knihu věnoval jabloneckému okresnímu archivu ve 20. letech tohoto století poslední mlynář ze Smržovky z tzv. Lučního mlýna, jehož rod knihu schraňoval po tři staletí. Poslední dvě čísla Kapesníku o této knize podrobně pojednávají a já, za podpory přátel, jsem ji nechal přeložit z němčiny a vážně se ji chystám příští rok vydat tiskem.

Jaký tedy byl můj údiv, když jsem se z programu dozvěděl, že na Loutkářské Chrudimi vystupuje jakýsi mladík - Martin Šulc a jeho hra má název Johannes Doktor Faust. Celé souhrně náhod by však nebylo dáno patřičné zadostiučinění, kdyby Martinův soubor PADLUKE nepocházel z Desné v Jizerských horách a nebylo by v záhlaví jeho názvu slovo **SMRŽOVKA!**

Jindřich Kallwach

(pokud máš Martine zájem o zmíněný časopis, kde je celý příběh tohoto theurgického spisu obsažen, máš jej připraven v redakci Rádia)

ZNÁTE LOUTKÁŘE?

Rádi bychom vám všem představili časopis **LOUTKÁŘ**, jediný čistě oborový časopis, který se věnuje reflexi činnosti loutkových divadel. Tento časopis se vedle recenzí premiér statutárních, nezávislých a amatérských lout-

kových divadel a skupin zabývá teorií a historií loutkového divadla. Dále publikuje teoretické články našich i zahraničních autorů a více či méně rozsáhlé historické studie. Slouží tak i jako studijní materiál nejen pro studenty KALD DAMU, ale i pro všechny další zájemce o loutkové divadlo. Jelikož se časopis snaží postihnout veškeré dění v loutkovém světě, dává široký prostor referátům z festivalů nejen čistě loutkářských, ale i z festivalů s účastí loutkových divadel. V letošním čtvrtém čísle se tak můžete těšit na články ze Skupovy Plzně, Loutkářské Chrudimi, světového festivalu v Magdeburgu a z festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové. Dále každoročně přinášíme zprávu o Mezinárodním festivalu **DIVADLO** v Plzni. Redakce se snaží přinášet komplexní informace o loutkářském světě s patřičným předstihem, a to jak o českých a evropských festivalech, tak například o literatuře věnované loutkovému divadlu. V časopise také vycházejí texty loutkových her využitelných pro další loutkové soubory. Časopis **Loutkář** provází české loutkářství od roku 1912 a domníváme se, že má co nabídnout i dnes. Máte-li jiný názor, sdělte ho Kateřině Čejkové, autorce tohoto odstavce.

Sávitří

Po svíčkovém značení prostoupili jsme tmou nočního parku do tajemného zákoutí a rázem jsme se ocitli v dávné Indii.

Soubor Divadla Líšeň zde předvedl úchvatnou podívanou nazvanou Sávitří, podle stejnojmenné indické báje. Do divadelního tvaru však byly zakomponovány i prvky z dalších mytologických příběhů.

Viděli jsme naprosto přesnou divadelní zkratku používající prvky orientálního divadla. Vůdění stínových loutek bylo bravurní, vše doplňovala magická hudba a přesně volená slova jakéhosi démonického nářátora.

Ani nám nepřišlo, že jsme v chladném nočním čase pobýli přes 50 minut. Prima.

Petr Haken

matyáš gala

Divadélko na provázku

Hana Voříšková

V prvním patře Pippichova divadla, vedle divadelní kavárny, kde probíhají diskuse, naleznete nevelkou výstavku děl Hany Voříškové. Vstoupíte-li a začnete-li si hrát, naleznete naopak velkou radost a potěšení. Výstava zcela určitě zaujme ty z vás, které nebaví obvyklé sterilní prostředí galerií, kdy vás při prvním pokusu dotknout se obrazu nebo sochy okřikuje nervózní paní sedící na židličky v rohu. Na této výstavě naopak všude najdete návod jak se autorčiných děl dotýkat. Doporučujeme věnovat pozornost zejména „Knize lásky“. Rada na závěr - přiložené návody pečlivě dodržujte a pomalu si vychutnávejte požitky ze hry.

jst.

Pátrání

Hledá se poctivý nálezce mých domácích bot, které mi byly odcizeny v noci z 1. na 2. července na pokoji 213 v ubytovně Transporty. Naposledy byly viděny osudné noci na osobě evidentně ženského pohlaví jako jediná součást jejího oděvu. Poctivý nálezce bude po zásluze odměněn. R.S. Pokoj 213.

Pozn. redakce: Dotyčný nás s vážnou tváří mnohokrát ujistil, že se nejedná o vtíp, ale o skutečnou žádost. Nám jen není jasné, co dotyčný hledá, zda slečnu nebo boty. Znovu ale opakuji, že se nejedná o žert ani recesi, ale o zcela vážně míněné pátrání.

zaznamenal a glosou opatřil Rebel

SBORNÍK CÉČKA

Céčko ze Svitav mělo v červnu narozeniny. Pouhých 30 let, ale přesto se Petr Mohr rozhodl, že k této příležitosti vydá o nás sborník. Oznamuji vám, že je k dostání u paní Deylové, která zde v divadle prodává tisky Artamy. Má i naši kazetu. Dobré počtení a pěkný poslech!

Blanka Šefrnová

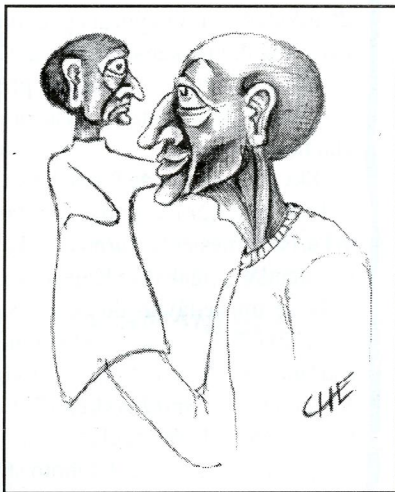
Hafiny

Celý svět mně víceméně leze mým psím krkem. Nejenže mě redaktorští nechtějí pouštět z dohledu, ale ani mi nedovolí očichávat okolo divadla se vyskytující krásné vonící fenky. Proto ať se nikdo nediví, že jsem velice rozezlen a štěkám, bufám na každého, kdo se kolem namane. Je to už takový můj psí přístup k věci a nehodlám ho jakkoliv měnit.

Nebýt mých velice milých člověčích dívek Irenky a Janičky, které mě občas berou na tematické procházky po místních parčících, bylo by tu se mnou již opravdu k nevydržení.

Jinak oceňuji zásobu v redakční ledničce, i když nechápu, proč člověci pohybující se okolo ní do sebe stále nalévají odporně páchnoucí různobarevné tekutiny, které se vyskytují v lahvičkách vedle tak lahodně vonícího točeného salámu. Ale což, smířil jsem se již i s tím, že lidi ve svém životě už asi těžko někdy plně pochopím.

Šotek (zapsal klw)

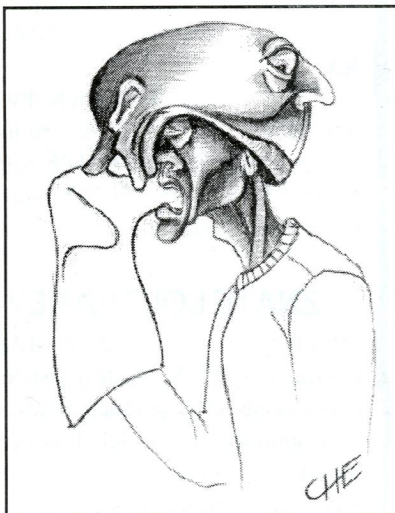

Dost už máme lidí,
co špatně s námi zachází!

Dost už máme lidí,
co dělají nám ostudu!
Každý takový,
nachází se v nesnázi
a koleduje si přes hubu!
Každý takový,
co strčí do nás ručičku,
přijde o svou hlavičku!
A komu se to nelíbí,
ať si hraje s marionetou!

Liga na ochranu maňášků

Che

PLZEŇSKÉ LOUTKÁŘSTVÍ - HISTORIE A SOUČASNOST

Tato kniha mapuje historii a současnost plzeňského loutkářství. Publikaci vydalo divadlo Alfa při příležitosti 23. ročníku festivalu Skupova Plzeň. Text zpracoval Pavel Vašíček, kapitolu o divadle Alfa napsala Nina Malíková. Původními fotografiemi vybavil Jan Gryc za výtvarné spolupráce Ireny Marečkové. Kniha je k nahlédnutí v prodejně knih v Divadle K.Pippicha, v případě zájmu se můžete obrátit na pana Jiřího Fialu. Kniha je opravdu hodnotná, proto i cena 399 Kč je odpovídající.

Kniha ukazuje tvorbu loutkářů za posledních 100 let, jako např. dílo prof. J.Skupy, J.Trnky, G.Noska, rodiny Novákových, ale i současných plzeňských divadelních souborů, jako např. Střípek, V Boudě, Špalíček, Rámus. Knihu je možno zakoupit i v Muzeu loutkářských kultur v Chrudimi.

Fialovi - Spolkové divadlo V boudě

Táborský uličník

Město Tábor, Agentura A. R. G. O. a sdružení Housův mlýn Vás zvou na druhý ročník festivalu pouličního divadla „Táborský uličník aneb divadlo na dlažbě“, který se uskuteční na Starém městě v Táboře v termínu 13. – 16. července t.r. Součástí festivalu je dílna pod vedením vrchního kejklře Luďka Richtera zaměřená na (kupodivu) pouliční divadlo. Za účastnický poplatek 400,- Kč získáte 3x nocleh ve spacáku na Housově mlýně, 4x snídani s obědem a vše ostatní, co k podobným akcím patří.

odposlechl Rebel

Prodám sochu nadlidské velikosti tesanou korundovým dlátem v prvotřídním pískovci. Vhodné pro náměstí a další rozlehlejší plochy.
Zn. Prvotřídní kvalita
od firmy Buonarrotti & David.

Rádlo Chrudimské Besedě

V prvním čísle Rádla jsme zveřejnili portréty a fotky lidí, kteří zajišťují řádný chod LCH. Objevily se v něm také fotky čtyř zástupců pořadatelů z Chrudimské Besedy. Bohužel bez uvedení jejich jmen a krátkého představení. Nebyl to záměr. Náhodou však tato chyba o čemsi vypovídá.

Všichni, kdo jednou ročně jezdíme na Loutkářskou Chrudim, nebereme jako samozřejmost, že takový festival existuje. V duchu děkujeme anonymním pořadatelům za krásných šest dní. Možná si připomeneme tvář vousatého pána, o kterém říkají, že je to ředitel festivalu, paní z informačního střediska, nebo paní, co prodává vstupenky. Že má festival také ekonomy a účetní, to asi nepadne nikoho z nás. Proto...

Uvědomme si, že LCH existuje jen díky práci konkrétních lidí. A mezi ně patří lidé zveřejnění na fotkách v Rádle číslo jedna v tomto pořadí:

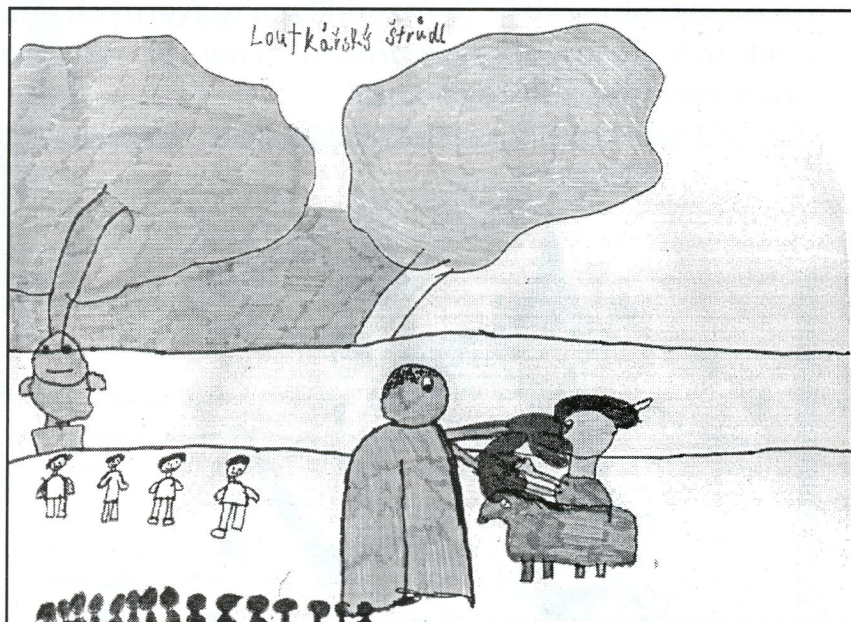
Ředitel festivalu Jiří Kadeřávek
Vedoucí informačního střediska Dana Bohuňková
Pokladní Kateřina Černohorská
Ekonomka Jarmila Brázdová

redakce

Jak je to dávno, co si pan výpravčí Hubička vyšel po bohuľibě prožité noci na perón a s rukama v kapsách koukal na nebe? Je to tak dávno, jako by to bylo včera a zároveň před stovkami let. Ale princip je platný. Pohladit, když se vzpouzí trochu přitlačit hlavu, přestát krátký boj o odpovědnost, vzít do ruky razítko (dnes, v době TRODATů na něj již nemusíme dýchnout) stáhnout kalhotky a orazit, otlačit, obtisknout a sledovat tu bílou mázdru v očích označované. Mázdru ohlašující odevzdanost, pokoru a poslušnost těla i ducha. Vyčutnat sten a vzdych. A odhalit a označit a odhalit a orazit a ještě poodhalit a obtisknout a mít to v pažích a svlékat vše, co se zlíbí. A ono to funguje, proklatě to funguje i dnes. Nevěříte? Váš problém...

Rebel

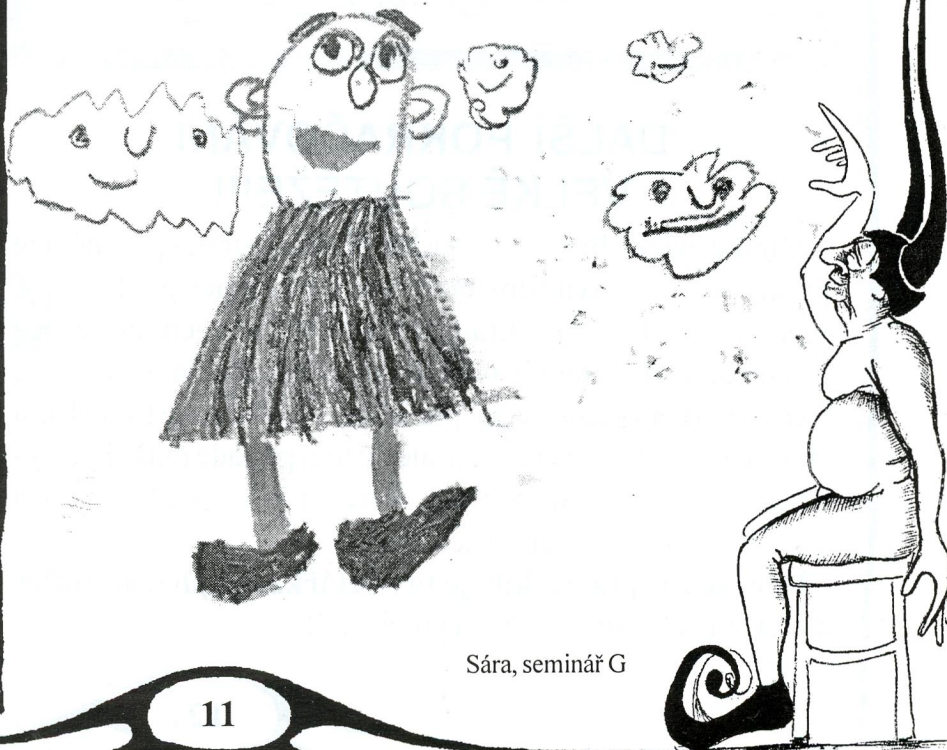

Milan, seminář J

Dětem ze semináře J se v průvodu líbil Netopýr, Drak a Čert, do školky by ale kromě Netopýra pozvaly i Ptáka Ohniváka, Krále, Princeznu a Obra. Netopýr se líbil i dětem ze semináře G. Pětiletému Honzíkovi se líbilo, jak bubnoval: „Pozvu si do školky Netopýra a budu si s ním hrát.“

Děti ze seminářů I a H se vyjadřovaly ke „Sněhové královně“: „Chyba, růže nekvetou na jaře... Loutky byly studené, morbidní, bez rukou, strašáci. Nehodily se k příběhu, který je krásný... Malá loupežnice se chovala jako mentál... Hráli proto, aby mohli hrát divadlo. Tu a tam se někomu líbila hudba.“

To představení „Na tom našem dvoře“, to je jiná: „Holky byly přirozené, bavilo je to... Nebyly nervózní – normálka, jako když my si jdeme mejt zuby, ony šly hrát.“

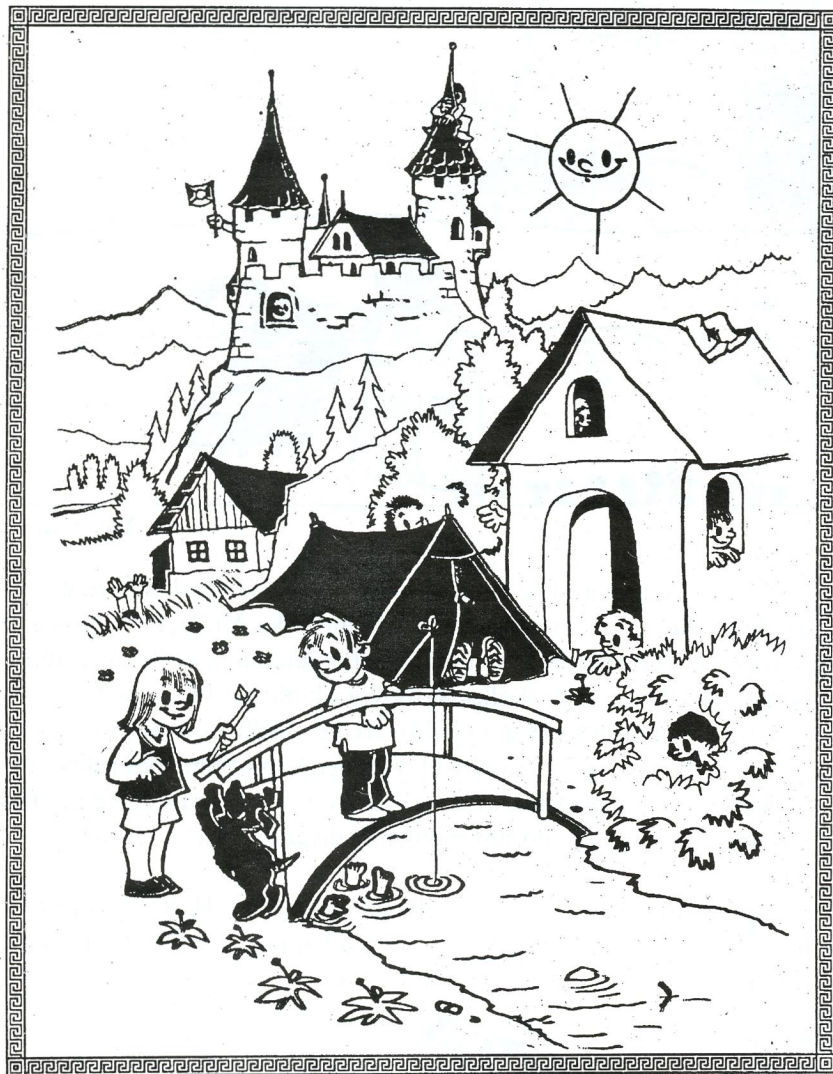
Sára, seminář G

dětská stránka

Na našem obrázku je 15 rozuteklých rozverných dětí. Zakroužkujte je a obrázek přineste k nám do redakce. Tři nejrychlejší zde čeká cena!

DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ VELKÉ SOUTĚŽE!!!

Minulé otázky byly jednoduché, ale pro jistotu - premiéra je první, obvykle slavnostní, předvedení inscenace před diváky, repríza je druhé, třetí, zkrátka každé další uvedení inscenace kromě derniéry, která je posledním předvedením inscenace. Generálka není představení, předchází premiéře a je to poslední zkouška. Někdy bývá veřejná, ale i v tom případě může být přerušena režisérem. Šťastným výhercem je Eliška Dřimalová z Valašského Meziříčí, 10 let.

Dnes se vás ptáme, kdo je to biletářka, inspicient, suflér a elév. Pište, pište, ať něco vyhrajete!!!

Redakce rozdává

Co? Hodnotné ceny. Kdo z vás má o nějakou zájem, nechť nám sdělí, o jakých městech píšeme v následujících řádcích. Odpovědi opět označte svým jménem, adresou, věkem a jménem za vás zodpovědného dospěláka a doneste je do 20:00 do redakce Ráda. Této soutěže se mohou zúčastnit děti do 16 let. Jméno vylosovaného výherce uveřejníme zítra.

Dominantou tohoto jihočeského města je zámek se sto čtyřiceti místnostmi, dvěma nádvořími a jedenácti věžemi a baštami. Byl v něm narychlo osekávaným prknem sřat Zaviš z Falkenštejna (na místě své popravy má dnes kamenný památník). Lákavý není jenom zámek, ale i velký zámecký park se spoustou cizokrajných stromů, Alšova galerie v bývalé zámecké jízdárně a v neposlední řadě i okolní rybníky (např. druhý největší rybník v Čechách, Bezdrév).

Už od roku 976 stál na místě tohoto města hrad Plzeň. Na počátku 13. století na tomto hradě sídlil mladý králevic Václav I., ale jeho vnuk Václav II. založil asi osm kilometrů odtud zbrusu nové královské město, jež neslo stejný název jako hrad. O toto jméno se jedno z nejstarších českých měst, na jehož název se ptáme, hlásilo ještě v roce 1960! Ten mu byl sice upřen, ale na kvalitě sektů, které se v tomto městě pod zříceninou hradu Radyně vyrábí, to nic nemění.

Jedno z nejnavštěvovanějších míst v Čechách vděčí za svou popularitu umělému rybníku s hrází. Tento rybník založil roku 1366 Karel IV. a je to největší rybník v severních Čechách. Už dávno se nejmenuje Velký rybník, ale je pojmenován po jednom slavném českém básníkově (a dokonce se mu říká jezero). Nad městem se na jednom ze dvou čedičových vrchů vypíná hrad Bezděz, kde kdysi Braniboři věznili mladého krále Václava II.

